

מאיה קופרמן

דובת שינה

איך התקמטו פני בכאב כמו שקית ברוח
 למראך חולפת בסמטת פלורנטין שוממה
 (דבת-שנה גדולה-שהטלת-בלבי-חכה-והותרת-אותי-לער-מצפה)
 כלילות בהם הושטתי אצבעות עקמות לתקרה
 וצירתי את דמותך, צל גדול על עיני הפקוחות:
 אימת התלמיד לפני הכתבה.

כל שיר הוא נקמה.
 על לילות ארבים ללא קורת גג
 כוסות שהורקו ובגדים שנשרו מן הגוף העטוף רק בבושה.
 זכרון שהפך מיד לגעגוע, מלים שבקשו לדבר
 ואני נצבתי מולן אלמת וצואה.
 דבר לא הפשיל את לבי
 כמו עיניך הזוהרות בחשך ברוח שבין סמטה
 לסמטה.